Jüri aga puhus iilgava vaskise platsi:
Seal võttis merekurat Jüri rinnust kinni ja
lõi ta üle jala vase sisse. Jüri aga karas rutt
vålla ja lõi teda põlvist suedik sisse. Mere-
kurat ronis vålla ja lõi Jüri kua põlvist su-
dik sisse. Jüri tuli jålle vålla ja lõi teda tei
korda kaelast suedik sisse, võttis süs oma mõ-
ga ja raijus tema pead otst åå, tõstis selle
sama suure kivi, kelle ots kuninga tütar istus
oma suapa ninaga üles, pani pead kivi alla
ja lassis kivi peale. Peale selle võttis ta sõna
lausumata oma obuse, karas selga, lõi pitsaga
ning kadus kõrgesse kuninga tütri silmist åå.
Seda vuatas noor kindral imestpannes puu
otst. Kui kõik vagasest jäi, tuli ta maha, läks
kuninga tütri juure ning ütles: „Kui kodu
lähme, süs pead ütlema, et mina sind åå peastsi
kuninga tütar aga kostis: „Kuda võin ma seda
öelda, mis tõsi ei ole!" Seal ütles kindral: „Ku
sa seda mulle vandega ei luba, süs tapan ma
sind seia kohe åå!" Seal ei võind kuninga
tütar mund, kui pidi lubama. Kindral sai

muidugi kohe suure auu sisse tõstetud.
Aga rõõm ei kestud kaua. Teisel pääval tuli
jällegi käsk, et kuninga tütar seatud aal pidi
mere kaldal olema. Nüüd suadeti aga temaga
seisama noor kindral ühes, kes teda ehk jälle
peasta võis. Jüri oli aga kua sellest asjast kuul-
da suanud, sõitis oma õhuobuse sellas jälle
kõrgest taeva alt merekaldale kuninga tütri
juure, kelle rõõm teda nähes ütlemata suur
oli: Kindral oli aga jälle männi otsa ronindu.
Pea akas ka meri irmsast mässama ja vee
pinda ilmus kuue peaga merekurat, kes kole-
dal ealel kisendas:
„Kes sa oled?"
„Kes sa oled?"
„No kas tahad võitlema akata?"
„Üks kõik!"
„Puhu süs plats puhtast!"
„Puhu sa enne!"
Merekurat puhus kohe vaskise platsi.
Jüri aga puhus peale selle õbedase platsi:
Seal võttis merekurat Jüri rinnust kinni ja